

Følge have Afgang til Rigets højeste Domstol til Højesteret. Nu er det en Sag, som Jurister maatte kunne være paa det rene med, og som den retlige Praksis maaste er i Overensstemmelse om, at ved en Dom, der har udtalt dette ved Siden af Bøden, var dette, selv om Bøden ikke var saa stor, at den hjemlede Afgang til Højesteret, dog nok til at aabne Afgang til Højesteret. Det er muligt, men dels er det maaste ikke en Gang ganske sikkert, dels er det ogsaa noget, som ikke stader, at det udtrykkelig udtales, at der ydes den yderligere Garanti, som ligger i, at en Dom, der har saa alvorlige Følger, kan uden Hensyn til Bødens Størrelse fordres indanket for Højesteret. — I øvrigt har Udvalget ikke med Hensyn til denne Paragraf nogen Realitetsforandring at foreslaa; hvad der i øvrigt er foreslaaet under Nr. 6 er noget rent redaktionelt. Dermed tror jeg at have gjort Rede for de Overvejelser, som have ført Udvalget til de Ændringer, der ere foreslaaede, og som jeg nu altsaa skal tillade mig at anbefale til Bedtagelse.

Th. Nielsen: Den ærede Ordfører, det ærede 10de kongevalgte Medlem (Goos) har nu gjort Rede for, hvorledes det er lykkedes Udvalget at naa til et fælles Resultat. Jeg vil haabe, at der ogsaa i dette fælles Resultat og i de foreliggende Ændringer tillige ligger en fælles Forstaaelse. Men jeg ønsker dog kort at fremkomme med nogle Udtalelser i saa Henseende for at komme til Klarhed over, hvorvidt en saadan Forstaaelse virkelig, som jeg haaber, ligger til Grund. Der er udtalt Tvivl derom, ikke her i Salen, men fra anden Side, og det er nærmest det, der har givet mig Anledning til at fremkomme med nogle Bemærkninger. Men forinden jeg gaar dertil, ønsker jeg at gøre en Bemærkning til den ærede Justitsminister og navnlig til hans Udtalelser under 1ste Behandling. Jeg mener nemlig, at den Bemærkning, jeg har at gøre, ikke ligger anderledes udenfor, end at den nok kunde høre ind under denne Behandling. Den ærede Justitsminister bemærkede ved første Behandling, at han ikke kunde erkende, at Dyrene havde nogen Ret, og at naar vi overhovedet lovgive paa dette Omraade, sker det, for at den menneskelige

Humanitetsfølelse ikke skal oprøres ved den Behandling, der blive Dyrene til Del. Jeg har senere tænkt over dette paany og gennemlæst, hvad den ærede Justitsminister har sagt, men jeg kan ikke komme til den Erkendelse, at den ærede Justitsminister i den Henseende har Ret. Jeg skal, som jeg allerede ogsaa den Gang bemærkede, gerne tilføje, at i Realiteten faar det maaste ikke synderlig stor Betydning, thi vi komme jo til samme Resultat, og jeg skal endogsaa gerne til Overflodighed tilføje, at den ærede Justitsministers humane Tænkemaade er mig vel bekendt, og jeg skal altid anerkende den. Resultatet er jo det vigtigste, men jeg kan som sagt ikke se rettere, end at Dyrene have en naturlig Ret. Der kan rent filosofisk set vel endogsaa disputeres om, hvorvidt Menneskene have Ret til at handle med Dyrene, som de ville, ogsaa naar de mene, de fremme deres egne Formaal dermed, ved Bivisektion, i Henseende til Ernæring o. s. v. Der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt de have Ret til at gøre det, men vist er det, at de bruge Magten til det, saa Retten kunne vi gerne horte fra; den vil jo naturligvis ikke blive indskrænket. Menneskene bruge deres Magt til at dræbe Dyr, og de bruge den til at benytte dem i deres Tjeneste paa mangfoldige andre Maader, og denne Magt kan der naturligvis ikke, naar der derved fremmes visse vigtige Formaal, være Tale om at indskrænke. Men derom ere vi jo enige, baade den ærede Ordfører og den højterede Justitsminister saa vel som vi andre, at man ikke maa tilføje Dyrene unødvendig Lidelse, og jeg mener, at de have en ubetinget, naturlig Ret til at blive fri for den. Jeg kan heller ikke se rettere, end at naar vi saa denne Lov, have de ogsaa en juridisk Ret til at blive fri for den. Ganste vist kunne de ikke paatale deres Ret, men det er der jo mange andre, som ikke kunne, men som dog have en juridisk Ret. Hvem vil vel bestræbe, at Bioter og sindsyge have ogsaa deres Ret, skøndt de ikke selv kunne paatale den? Jeg skal, som sagt, ikke forfølge denne Tanke videre, da Resultatet jo, som sagt, bliver det samme alligevel.

Ærede Medlemmer ville se, at Udvalget har været enigt om at foreslaa at foretage endogsaa en vis Indskrænkning. I Ændringsforslaget Nr. 1 have vi været rede til